

aínkarím

9/2016

157

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí farníci,

začátek září máme spojen nejen s návratem z dovolených či začátkem školního roku, ale v letošním roce také s důležitou událostí církve v celosvětovém měřítku. V neděli 4. září byla v Římě prohlášena papežem Františkem za svatou Matka Tereza, zakladatelka kongregace Misionářek lásky, ale především žena, pro niž se láska a milosrdenství staly konkrétními projevy její víry a vztahu k Bohu, přesně podle slov apoštola Jana: „*Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.*“ (1J 4,20) Matka Tereza konala své povolání a poslání v prostředí nejchudších a nejpotřebnějších vrstev společnosti v indické Kalkatě, ale zároveň učila své sestry skutečnosti, že všude, i v jakkoli vyspělých zemích, existují lidé, kteří potřebují pomoc, a to nejen materiální, ale především vztahovou, potřebují pocítit, že jsou milováni Bohem skrze druhé zcela konkrétní lidi.

Papež František pronesl na setkání s dobrovolníky ve zdravotnictví a sociálních službách právě v souvislosti s Matkou Terezou tato důležitá slova: „*Neexistuje milosrdenství bez konkrétnosti! Milosrdenství není nějaký ‚namátkový‘ dobrý skutek. Je to nasazení se tam, kde je zlo, kde je nemoc, kde je hlad a kde dochází ke sdíráni lidí. Ani lidské milosrdenství nebude lidské a milosrdné, pokud nebude konkrétní v každodenním jednání. Pravdivost milosrdenství totiž potvrzují naše každodenní gesta, jež zviditelňují Boží jednání mezi námi.*“

Svatá Matka Tereza nám svým životním svědečtím ukazuje na to, že neexistují velká a abstraktní díla, snad jen v našich hlavách. Říká: „*Neměli bychom si namlouvat, že musíme činit velké věci. Stačí malé, ale s obrovskou láskou.*“

Jediná cesta je cesta konkrétnosti, konkrétního naplňování Božích požadavků tady a teď. To je cesta Kristova učedníka, ke které nás vybízí i heslo letošního Roku milosrdenství: „*Milosrdní jako Otec.*“

Nechme se Matkou Terezou inspirovat k modlitbě:

Pane, když mám hlad, sešli mi někoho, kdo potřebuje nasytit.

Když mám žízeň, sešli mi někoho, kdo potřebuje utišit žízeň.

Když je mi zima, sešli mi někoho, kdo potřebuje zahřát.

Když jsem smutná, sešli mi někoho, kdo potřebuje potěšit.

Když jsem chudá, sešli mi někoho, kdo je chudší nežli já sama.

Když nemám čas, sešli mi někoho, kdo potřebuje vyslechnout.

Když jsem potupená, sešli mi někoho, koho bych mohla chválit.

Když ztrácím odvalu, sešli mi někoho, kdo potřebuje povzbudit.

Když cítím nepochopení, sešli mi někoho, kdo potřebuje obejmout.

Když se necítím milována, sešli mi někoho, kdo potřebuje lásku.

o. Václav

Blahoslavení Tomáš Tsuji, Ludvík Maki a Jan Maki

Tomáš Tsuji se narodil kolem roku 1570 do šlechtické rodiny v Sonongai v provincii Omura v Japonsku. Návštěvou jezuitských škol získal vzdělání, výchovu a objevil zde své povolání. V 19 letech vstoupil do řádu, pak vystudoval teologii, stal se knězem a horlivým kazatelem. Nejprve působil v Nagasaki, ale kvůli jeho nekompromisnímu boji proti špatnostem musel odejít. Pak působil ve městě Fikata, ale kvůli císařskému dekretu, který vypověděl všechny křesťanské misionáře z Japonska, musel rovněž utéci. Další jeho působiště bylo město Macaa, odkud po čtyřech letech opět utíká. Do Japonska se vrátil v přestrojení za obchodníka a tajně vykonával kněžskou službu. Své přestrojení střídal a neustále riskoval odhalení. Tato situace byla pro něj hodně vyčerpávající a rozhodl se z řádu odejít. Byl mu dán čas k rozmyšlení, ale ten mu nestačil k tomu, aby se dostal z pocitu frustrace. Teprve při vlastním propouštění se vzpomínal na své duševní slabosti a svou žádost chtěl zrušit. Představení mu dali příslib, že pokud projeví vytrvalost ve své touze se vrátit, po čase ho znovu přijmou za řádového bratra. Nakonec při zesíleném pronásledování byl podroben šestileté zkoušce, v níž při výkonu kněžské služby projevoval neobyčejnou odvahu. Po novém přijetí mezi členy jezuitského řádu byl poslán opět ke křesťanům v Nagasaki. Zde, v domě Ludvíka Makiho, 22. 7. 1626, ke konci mše svaté, kterou Tomáš Tsuji sloužil, došlo k přepadení pronásledovateli, kteří zajali kněze i s majitelem domu a jeho synem Janem. Všichni tři byli v Nagasaki předvedeni před guvernéra Feizu, který byl kdysi pokřtěn, ale zřekl se víry. K podobnému kroku začal přemlouvat Tomáše Tsuji s oběma Makiiovými. Pro neúspěch je rozkázal umístit do vězení v Omure. Zde během 13 měsíců Tomáše navštívili jeho příbuzní s naléháním, aby svůj vztah k církvi zrušil a zachránil si tak tělesný život. Tomáš měl však ve svém srdci Ježíšova slova o kříži a věrném následování s upozorněním: *"Kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej."* (Mt 16,25) Podle toho jim také odpověděl. Když všichni tři opět stanuli před guvernérem, vyslechli si jeho rozsudek k upálení zaživa. Byl vykonán na tzv. "svatém vršku", popravišti křesťanů, pro které tam byly připravovány hranice.

Thomas Tsuji byl se svými druhy blahorečený 7. 5. 1867 papežem Piem IX. Církev si je připomíná 7. září.

MS

Předprogram Krakov 2016

Dne 20. 7. 2016 ve 14.00 v kostele Svatého Ducha začala mše s o. biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem. Tato mše sjednotila účastníky setkání, kteří odjízďeli na předprogram do Sosnowické diecéze. Předprogramu se zúčastnilo více než 300 lidí pouze z naší diecéze. Někteří jeli autobusem, jiní pěšky nebo na kole.

Po příjezdu do Polska nás řidiči autobusu rozvezli do farností, kde na nás čekali dobrovolníci s kněžími. Ti nám řekli podrobné informace a odvedli nás k rodinám, u kterých jsme přebývali. Každá farnost měla pro své hosty připravený bohatý program. V pátek nás čekala společná pout' do Čenstochové na Jasnou Horu. V Jasně Hoře jsme měli možnost nahlédnout do klášterní baziliky, kde je umístěna ikona Panny Marie Čenstochovské. Poté následovala mše svatá a australským arcibiskupem. V sobotu jsme se jeli podívat do Osvětimi do koncentračního tábora a pak do Sosnowce na Papežské náměstí. Na Papežském náměstí jsme spolu s dalšími národnostmi slavili mši svatou. Nedělní program jsme prožili společně se svými hostitelskými rodinami. A v pondělí jsme dojížděli do Krakova na hlavní program... na Světové setkání mládeže s papežem Františkem.

Světové setkání mládeže – Krakov 2016

Člověk by nevěřil, jak ten čas letí. Od Světových dní mládeže v Krakově (SDM) uplynul více než měsíc a my vzpomínáme na ty nejlepší dny strávené v duchu přátelství, lásky a milosrdenství.

Někteří se do Krakova vydali už o pár dní napřed na předprogram ve farnostech okolo Krakova. Hlavní program pro nás však začal mší svatou s otcem biskupem v našem kostele Svatého Ducha. Jakmile skončila mše, naložili jsme se do autobusů a odjeli směr Krakov. V Krakově už na nás čekal zbytek republiky v Českém centru, kde se odehrával veškerý český program. Před zahajovacím večerem jsme se všichni jako spolčo sešli, abychom týden strávili pospolu. Pár z nás spalo v rodinách, ale větší část poutníku byla ubytována ve školách. Jelikož my ze Zábřehu máme tuhé kořínky, dostali jsme školu s nejpřísnějšími pravidly. Museli jsme do půlnoci být na škole, jinak by byl problém.

Snídaně byly na naší škole poměrně skromné, houska s marmeládou však není pro start dne špatná, ovšem po pěti dnech začnete uvažovat, zda by nebylo lepší si na již zmiňovanou housku namazat třeba mýdlo. Zato program v Českém centru byl opravdu pestrý. Každý den jsme ráno měli mši a poté krátké svědectví či tématko a na závěr skupinky.

Ve čtvrtek nás čekalo ale něco mnohem lepšího (kromě housky s marmeládou na snídani), a to přivítání Svatého otce. Na dlouhou cestu krakovským MHD jsme pro jistotu vyrazili zhruba tři hodiny před programem. Samotná cesta tramvají trvala hodinu a prodírání davem do našeho předem určeného sektoru zbylé dvě hodiny, jelikož hlavní přístupovou cestu z ničeho nic uzavřeli. Po několika velmi dlouhých minutách čekání a mačkání nám však bylo vše jasné. Pomalu se k nám blížila nějaká tramvaj doprovázena obrovskou policejní kolonou. Sice jsme se nakonec dostali jen na okraj parku, kde přivítání bylo, ale vidět bylo pěkně díky velkým obrazovkám. To všechno nám ovšem vykompenzoval pocit, že jsme mohli Svatému otci alespoň zamávat, když kolem projížděl papa tramvají.

Dalším velkým bodem programu byla v pátek křížová cesta s papežem Františkem, ale po zkušenosti z předchozího dne a představou další tlačeničky jsme usoudili, že bude lepší si udělat takový volnější den, takže jsme si udělali výlet do centra města a nakoupili nějaké dárky.

V sobotu už nás čekala pout' na Campus Misericordiae. Posilnění houskou s marmeládou jsme radši vycházeli dříve, asi v deset hodin dopoledne. Cestou nás doprovázeli poutníci z jiných zemí a s nimi také jejich hlasité pokřiky. Tlačeničky a dlouhé fronty nás i v tento den nezklamaly. Po dlouhém protlačování se a vyčerpávající cestě jsme dorazili do našeho

sektoru. Únavou jsme padli a někteří z nás i usnuli. K večeru, když už se trochu zešeřilo a teplota klesla na příjemnou hladinu, začala ona očekávaná vigilie. Dva miliony poutníků začaly ladit radiovou stanicí, aby rozuměli každému slovu papeže Františka. Ještě hezčí to bylo večer, když všichni poutníci zapalovali svíčky. Nasvícený Campus vypadal asi jako Velikonoční vigilie u nás ve Svatém Duchu, ovšem mnohem, mnohem, mnohem větší.

Je neděle ráno a slunce začíná pomalu zahřívát naše spacáky. Otevíráme naše balíčky se snídaní a s radostí zjišťujeme, že jejím obsahem nejsou housky s marmeládou, ale chleba s Nutellou. Spokojeně jsme se tedy nasnídali a očekávali příjezd Svatého otce. Následovala mše svatá a promluva. Na konci mše jsme všichni netrpělivě čekali, až Svatý otec vyhlásí příští místo setkání a pak to přišlo... Panama? Očekávali jsme Asii, nebo Afriku, ale Střední Ameriku? Každopádně už teď si šetříme na letenky, protože si nemůžeme nechat ujít ani toto další setkání. Po krásné mši a loučení s papežem jsme se pomalu začali přemísťovat do Českého centra, odkud jsme se vydali na zpáteční cestu domů.

Všichni jsme se vrátili v pořádku domů plni nezapomenutelných zážitků a povzbuzení od papeže i od našich biskupů a kardinálů. S úsměvem na tváři vždy budeme vzpomínat na ty tlačeničky a na nové přátele z jiných koutů naší planety. Jediné, co nás bude mrzet, je vlajka p. Škuty, která se s námi už bohužel nevrátila. Tak za pár let v Panamě! *Jacob a Eliška*

Jan Pavel II. stokrát jinak

Na poslední tři prázdninové dny jsme vyrazili do Krakova na farní pout' k Božimu milosrdenství. Naší první zastávkou byl institut Jana Pavla II., kde je k vidění kromě krásné mozaikové výzdoby z dílny Marka Rupnika také klerika Jana Pavla II., kterou měl na sobě při atentátu v roce 1981. Po mši svaté a výkonech jak sportovních (271 schodů na věž) i jazykových (zvláště pro nás mladší byla zajímavá přednáška o Turínském plátnu tak trochu překladatelským oříškem) jsme se přesunuli zhruba o kilometr dál k bazilice Božihu milosrdenství, v jejíž těsné blízkosti se nachází klášter, ve kterém žila svatá Faustina Kowalská a je zde také její hrob. Následoval přesun do poutního domu na Kalvarii Zebrzydowske a společná polsko-česká modlitba růžence.

Úterní ráno bylo poznamenáno brzkým startem, neb jsme v osm hodin slavili mši svatou v katedrále na Wawelu, kterou jsme posléze asi třikrát obešli, abychom se mohli podívat na věž a také do krypty, kde jsou pohřbeny některé z významných osobností polské historie. Když jsme se dostatečně nabážili Wawelu, přesunuli jsme se do nedaleké Wieliczky k prohlídce solných dolů, kterou nás provázela téměř neskutečná průvodkyně Eliška (k mé velké radosti v češtině). Mimochodem, Jana Pavla II. jsme našli i 120 metrů pod zemí – v jedné z důlních kaplí měl nejen solnou sochu, ale byly zde uloženy i jeho ostatky. Následoval nezbytný nákup krowek v Krakovském centru a večer již známý polsko-český růženec.

Poslední den naší poutě jsme strávili převážně na Kalvarii, měli jsme zde mši, prohlídku kláštera (včetně pokoje, ve kterém pobýval Jan Pavel II. při své návštěvě na Kalvarii) a poté jsme šli jakousi „zkrácenou verzí“ místní křížové cesty (celá má asi 6 km). Po obědě jsme ještě krátce navštívili Wadowice, rodiště Karola Wojtyły.

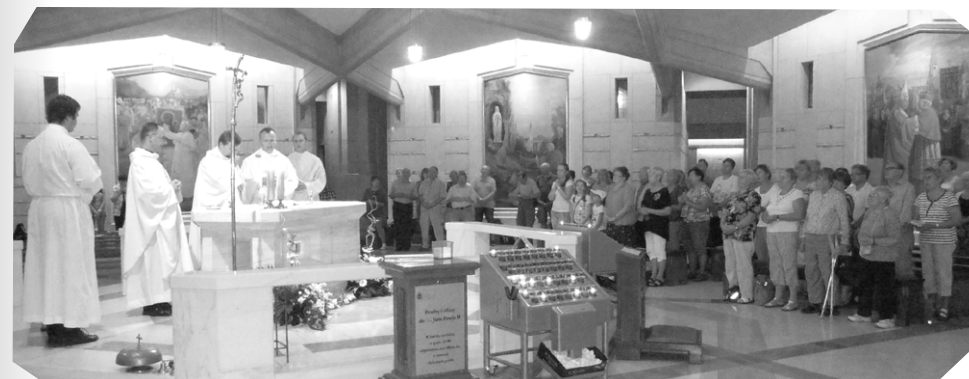
Celá pout' byla charakterizována nejen krásným společenstvím mezi poutníky, ale také mnohými milostmi, které jsme mohli čerpat od Pána. A na závěr si dovolím připojit jeden důležitý postřeh – pokud jste více než 10 minut nenarazili na nějakou připomínku Jana Pavla II. (např. sochu, obraz...), pravděpodobně jste se ztratili mimo Krakov. *Majda*

MILÁ BABIČKO JARMILKO,

TENTO TÝDEN JSME BYLI NA FARNÍ POUTI V KRAKOVĚ. Byla to farní pout' k Božimu milosrdenství (konaná ve dnech 29. – 31. 8. 2016). Hlavní místa: Krakow-Kalwaria Zebrzydowska. Pout' probíhala dle předem určeného programu. Jely plné dva autobusy. Byla jsem s Vládou a maminkou mé snachy v prvním autobuse s otcem Vítkem. Jel tam i Staňa. Ve druhém autobuse jeli otec Kuba a otec Václav.

V pondělí – odjezd 7.00 od kostela Svatého Ducha. Přesun přes hranice Bohumín Chalupky do Polska a pak dále směr Lagievniky. V 11.00 mše svatá v kostele Institutu Jana Pavla II. v Lagevnikách, pak měla být prohlídka muzea Jana Pavla II. Ale bylo pondělí a muzeum bylo zavřené. Místo toho jsme měli přednášku o Turínském plátně, velmi podrobnou, v sále, kde bylo spousty fotografií plátna a také socha ukřižovaného Ježíše vytvořená dle krvavých ran na plátně. Potom jsme si prohlédli baziliku. Pak malá pout' asi 1 km (byla možnost se přesunout autobusem pro starší lidi) do baziliky Božihu milosrdenství a návštěva hrobu sv. Faustiny Kowalské. Pak jsme se přesunuli na parkoviště (několik lidí neposlouchalo dobře

otce Vítky a šli na původní parkoviště, takže jsme na ně skoro hodinu čekali). Pak jsme odjeli do Kalvarie Zebrzydowské na nocleh, nocleh v 2-3 lůžkových pokojích. Ten první den jsme měli jídlo z vlastních zásob (byla i možnost restaurace na Kalvarii).

V úterý jsme vstávali brzo. Snídaně byla v 6.15, po snídani v 6.40 odjezd do Krakowa. Mše svatá na Wawelu v katedrále. Po mši sv. prohlídka katedrály, výstup na věž (zvony katedrály s největším zvonem Zigmunda), prohlídka krypt s velkými básníky Mickiewiczem, Slovackim, Chopinem, také prohlídka krypt polských králů, a významných osobností Polského státu. V 11 hodin přesun do Wieliczky k prohlídce solných dolů – UNESCO. Měli jsme tam výbornou průvodkyni Češku Elišku z Olomouce, která zvládla najednou celou naši grupu 100 lidí (s přijímači a sluchátky, sama měla mikrofonek). Byla to moc šikovná a veselá paní a provázela nás celým dolem. Prohlídka trvala 2,5 hodiny, sešli jsme po schodech do hloubky 135 metrů. Krásné řezby, kaple, vše ze soli... Po prohlídce jsme se zase přesunuli do Krakova. Prohlídka centra Krakowa 2-3 hodiny, volný program. Mariánský kostel se sochami Wita Stwosza (hlavní oltář), náměstí se sochou Adama Mickiewicze, Sukiennice, v kavárně poháry a pivo. Měli jsme mít volno dvě a půl nakonec tři hodiny (jedni manželé s vnučkou zabloudili). Odjezd na večeri v 19.30. Po večeri jsme si sedli u piva před restaurací. Na chvíli se u nás zastavil otec Vítek a popovídal si o našich dojmech.

Ve středu byla snídaně až v 9 hodin. Protože mše sv. měla být až v 11.00 hodin v bazilice na Kalvarii, sbalili jsme se (já, Vláďa a Libuška) a prošli si Křížovou cestu zpětně (Mariina cesta) – celý areál – UNESCO. Po mši sv. byla ještě komentovaná prohlídka muzea J. P. II. Ve 14.00 oběd a odjezd po 15 hodině. Cestou domů jsme se zastavili na 1,5 hodiny ve Wadowicích. Návštěva baziliky J. P. II, pak v restauraci kremóvký s kávou. A jedem domů. Tentokrát přes Cieszyn, pak na Havířov. Cestou nám promítali životopisný film o Janu Pavlu II. Příjezd do Ostravy ke kostelu Sv. Ducha po 19.00. Přivítaly nás zvony. Rozloučili jsme se, poděkovali za vše a rozjeli se domů. Mottem zájezdu bylo : „*Ježíš Kristus je tváří Otcova milosrdenství*“ Papež František

A tak jsem Ti, milá babičko, popsala tu naši pout'. Bylá krásná a všichni si určitě zachovají ty nejkrásnější vzpomínky na to naše farní společenství v Polsku. Opatruj se, posílám pozdravení od všech otců, také od manžela a od pana Stáni. *Pa. Majka*

Neoficiální farní dovolená

Když nás začalo před několika lety jezdit pár rodin z naší farnosti do Chorvatska na společnou letní rodinnou dovolenou, netušili jsme, že je to zárodek nové neoficiální farní dovolené. Postupně se každý rok nabalovali další a další a tak přívlástek farní můžeme letos skutečně bez obav použít. Naše výprava totiž čítala včetně přátel z jiných farností celkem 72 členů. Dovolená tak získala několik nových aspektů, které pobyt zpříjemnily. Byly zastoupeny všechny věkové kategorie - od miminek, menších dětí, větších dětí, mladých i těch s většími zkušenostmi, a tak si každý našel své místo. Na naší pláži byla prakticky jen naše výprava a je jistě příjemné trávit dovolenou s lidmi sdílejícími stejné hodnoty. Dovolená tak měla i svůj duchovní rozměr. Zakoušeli jsme takový luxus, jako je každodenní mše svatá (první týden dokonce koncelebrovaná) sloužená na terase s výhledem na moře, zapadající slunce a ostrov Hvar. Zde si pak člověk rychleji uvědomí význam slov Žalmu 95: „*Jeho je moře, vždyť on je učinil, i souš, kterou zhnětly jeho ruce.*“

Kromě odpočívání na pláži jsme podnikali i výjezdy do okolí ať už za poznáním (Makarská, Dubrovník) nebo za duchovním zážitkem (poutní místa Medžugorje, Svetište Vepric).

Myslím, že se dovolená všem líbila, ale nic tady na Zemi netrvá věčně, a tak jsme se většinou po 14 dnech vrátili všichni s pomocí Boží šťastně zpět domů. Ale už teď se těšíme na 2. polovinu srpna, kdy zase vyrazíme směr Makarská a o teplých večerech u moře budeme třeba my chlapi zase „zachraňovat svět“.

-he-

Běh pro Elišku

Benefiční běh pro Elišku se koná v sobotu **22. října 2016**. Na tratě 5 a 10 km chceme přivést jak amatérské, tak profesionální běžce, kteří přijdou podpořit Elišku a užít si s námi den. Plánujeme i program pro všechny lidi, který bude od 12.00 hodin do samotného závěru, který ukončíme ohňostrojem po vyhlášení vítězů (předpokládáme okolo 19.00 hodin).

Zázemí a start závodu bude u kostela Svatého Ducha v Ostravě-Zábřehu na ulici Kotlářova. Závod odstartujeme v 16.00 hodin. Startovné je dobrovolné, ale v minimální výši **100,- Kč**. Registrovat se lze i na místě, ale bychom rádi, kdyby se účastníci registrovali předem na webových stránkách <http://behproelisku.fox24.cz/> nebo na **facebooku beh pro elisku**. Dle počtu přihlášených totiž plánujeme přesný počet dárečků pro běžce. V letošním druhém ročníku si myslím, že se mají na co těšit.

Celý výtěžek bude věnovám Elišce Doležalové s diagnózou "Dandy-Walker syndrom", "obstrukční hydrocefalus", "Epileptický syndrom", která potřebuje automobil k přepravě k lékaři a koupací lůžko, jenž ji umožní mobilitu a kvalitnější život.

Pořadatelem a současně garantem závodu je Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh ve spolupráci s organizací Young Life Česká republika, pobočka Ostrava. Záštitu nad touto akcí převzal starosta městského obvodu Ostrava-Jih Bc. Martin Bednář.

Akci bychom nebyli schopni organizovat a zajistit bez patřičné pomoci sponzorů, mezi které patří např. Zámek Zábřeh Ostrava, Decathlon, Kofola, Šmíra print, Maraton klub Seidl Ostrava, Restaurace u Šťastky a Čechymen.

Prosíme pomozte podpořit tuto akci aspoň sdílením a šířením pozvánky.
Michal Kričaluši

Informace září 2016

12. 9. po mši sv. v 18.00 NÁBOŽENSTVÍ, SETKÁNÍ RODIČŮ v pastoračním centru JP II.
13. 9. po mši sv. v 8.30 SETKÁNÍ MAMINEK S DĚTMI, pastorační centrum JP II.
13. 9. v 15.30 SETKÁNÍ SENIORŮ, knihovna pastoračního centra JP II.
13. 9. po mši sv. v 18.00 NÁBOŽENSTVÍ, ve farním kostele
14. 9. v 9.30 CVIČENÍ MAMINEK S DĚTMI, pastorační centrum JP II.
14. 9. v 19.00 KATECHUMENI 1. ROČNÍK, knihovna pastoračního centra JP II.
15. 9. v 19.00 KATECHUMENI 2. ROČNÍK, knihovna pastoračního centra JP II.
17. 9. v 19.00 ADORACE PRO MLÁDEŽ A VYSOKOŠKOLÁKY, kostel Svatého Ducha
-

ze školních lavic...

„Povinnou školní docházku zavedla v našich zemích Marie Terezie,“ poučuje své žáky učitel. V tom se ze třídy ozve hlas: „No jo, ženská!“

Učitel říká: „Pepíčku, vyskočuj mi slovo chléb.“ Pepíček: Kdo, co – chléb. S kým, čím – se salámem. Komu, čemu – mně.“

Sedí vyhladovělí studenti na koleji a fantazírují. „Co takhle začít chovat prase?“ „Tí hrabe, ne? Co ta špína? Ten smrad?“ „Si zvykne ...“

Pepíček přijde ze školy domů a v žákovské knížce má napsáno: „Prosím, 5 Kč na Vietnam.“ Odpověď: „Syn zlobí, nikam nepojede.“

„Proč sis dal do domácího sešitu mou fotku?“, ptá se tatínek syna. „Protože paní učitelka povídala, že by strašně ráda viděla toho chytráka, který mi pomáhá s úkoly.“

